

Winters

Winters

Jochem Willems

Schrijver: Jochem Willems
Coverontwerp: Theresa Sieben
ISBN: 9789464923834
© Jochem Willems, 2023

Eerste druk 2023

Voorwoord

Ik meen mij te herinneren dat Herman Brusselmans ooit zei dat de eerste zin van een boek de belangrijkste is. Vanuit die gedachte probeerde ik in de eerste twee zinnen van dit boek dan ook meteen inzage te geven in hoe Quentin – onze teerbeminde protagonist – in het leven staat wanneer hij het zesde middelbaar aanvat. Ik vergat echter dat ik daarna nog een hoofdstuk moest schrijven. En daarna nog een, en nog een, en nog een... Pas rond het derde hoofdstuk begon ik te beseffen dat ik misschien wel een verhaal te vertellen had, en begon ik een afgewerkt resultaat te ambiëren. Een écht boek, iets wat ik altijd al zei dat ik ooit zou willen schrijven. Ik zou het schrijven voor mezelf, om die doelstelling af te vinken, maar naarmate het vorm kreeg, dacht ik dat ik het misschien ook wel kwijt kon aan familie, vrienden, en eventueel zelfs vage kennissen en wildvreemden.

Schrijven is voor mij altijd iets solitair geweest, iets wat ik met niemand deelde. Ik wilde dat dit boek echt mijn verdienste zou zijn, een product dat volledig uit mezelf kwam. Dit tekstje is het eerste dat ik schrijf sinds ik zes maanden terug, in september 2022, de laatste zin van mijn epiloog neerpende. Daartussen was het nalezen en redigeren geblazen. Ik was in totaal al drie keer volledig door mijn tekst heen gegaan, voor ik het aandurfde om iemand te zoeken om die een laatste keer ‘na te lezen’. Kwestie van hier en daar een dt-foutje eruit te halen. Ik kwam uiteindelijk bij Petra Doom terecht, een échte auteur. Bleek dat mijn manuscript toch niet zo klaar was als ik dacht. Al het rood en de vele opmerkingen die ik terugkreeg, deerden me niet zo. Beter dat het ineens *tegoei* gebeurde. Maar enorm confronterend vond ik het besef dat een wildvreemde, met een totaal andere leefwereld dan Quentin en bij uitbreiding ikzelf, dit allemaal had gelezen. Meermaals dacht ik: ‘Wa heb ik hier toch allemaal staan? Wa is da hier toch voor een inhoud?’ Echter, dit was en is voor een stuk nu eenmaal mijn leefwereld als jongere en jongvolwassene, en voelt misschien minder

buitenaards voor de mensen waarmee ik optrok en -trek. Dit was compleet anders dan toen ik de eerste pagina's doorstuurde naar een aantal naaste vrienden. Desalniettemin ben ik erg tevreden dat ik die professionele redactie heb laten doen, omdat ik nu het gevoel heb dat ondanks hoe grof het boek soms is, het tenminste een fatsoenlijke literaire bijdrage kan zijn aan een zeldzame boekenkast in de Antwerpse Kempen, of misschien zelfs daarbuiten.

'Maar is het dan autobiografisch? Zedde gij zelf het hoofdpersonage? Hedde gij zelf de dingen meegemaakt da ge omschrijft?' Ach... Ik ben niet Quentin, maar men schrijft wat men kent en doet er dan een serieuze schep bovenop. Alleen wou ik vermijden dat ik deze fictieve personages in mijn hoofd aan bestaande mensen zou gaan koppelen. Daarom koos ik ook de naam Quentin, die ik in mijn hoofd uitspreek als die van de grootmeester zelf: Tarantino. Het is een naam noch persoon die ik naar alle waarschijnlijkheid ooit in het echt zal tegenkomen. Een blanco blad.

Ik omschreef de dagdagelijkse situaties die hij meemaakt in een taal die veel mensen uit mijn contreien courant tegenkomen. Ik wilde daarbij niet verbloemen hoe hardvochtig mensen, en zeker adolescenten, bijwijlen denken en interageren met hun omgeving. Verder trachtte ik menig dialect en accent in zo'n helder mogelijke schrijftaal uit te drukken, als viering van onze rijke, en steeds rijker wordende, Vlaamse taaltradities en -cultuur. Ik besef dat deze schrijfstijl in weinig boeken voorkomt, maar het was een belangrijke persoonlijke insteek. Dat maakt dus ook dat het taalgebruik vaak erg 'fout', vulgair, of er zelfs *los over* is. Zeker in de eerste hoofdstukken komt dat erg tot uiting. Quentins ontwikkeling draait dan ook deels rond het ontgroeien van die cynische ruwheid op zijn pad naar de volwassenheid.

Om dit alles te realiseren, had ik een protagonist met een uitzonderlijke naam nodig die jeugdig onverbloemd en een beetje verknipt naar de wereld kijkt. Een protagonist die overigens vaak in een jongerentaaltje spreekt, dat je misschien niet helemaal kan doorgronden, zoals dat nu eenmaal met jongerentaal gaat. Een protagonist die dus ook een taalregister hanteert dat je soms doet

fronsen of waarbij je wel eens moet slikken. Het laatste wat ik wilde, was mezelf censureren. Taal wordt mijns inziens armer wanneer we bang zijn om bepaalde woorden te gebruiken. Graag reken ik op de intelligentie van de lezer om dit alles binnen de context van een fictieve roman te zien.

‘Kom ik erin voor? Ik hoop in een positief daglicht dan...’ De kleine vierhonderd pagina’s zitten stampvol personages, omdat de wereld klein is, doch tegelijkertijd onnoemelijk groot kan aanvoelen. Daarom voegde ik een (niet-exhaustieve) personagelijst toe in de appendix. Maar... nee, er komen geen bestaande mensen *one for one* in het boek voor. Zij waarmee ik close ben, zullen waarschijnlijk wel zaken herkennen van zichzelf, van vrienden, van mij. Ik heb niet voor niets jarenlang elke leuke quote en herinnering neurotisch in mijn gsm-notities genoteerd, om te verwerken in dit passieproject. Schaamteloos verzamelde ik – ja, stal ik – mogelijke *content*, waarvan ik toch redelijk wat kon schenken aan menig kleurrijk figuur in Quentins verhaal. Neem het me niet te kwalijk, zoals ik zei wou ik een authentieke weergave produceren, een letterlijk uit het leven gegrepen narratief van een jonge man in de Kempen in de jaren 2010. Wie die jonge man en de mensen rondom hem dan wél zijn? Gewoon, fictieve karakters in een fictieve gemeente, hersenspinsels die zo hier en daar dingen meemaken die misschien ooit echt iemand overkomen zijn, al dan niet met een draai eraan. Dus pa’ke, ma’ke, maak u geen zorgen. Fons en Isabella zijn iemand anders’ ouders, ze kunnen niet aan jullie tippen.

Het is dus zaak om verwijzingen los te zien van de echte mensen waarop ze gebaseerd zijn, als je die al oppikt. Het kan wel tof zijn om te trachten af te leiden waar ik mijn inspiratie haalde voor bepaalde namen, of welke films, series, memes, muzieknnummers, enzovoort een al dan niet subtiel eerbetoon kregen. Of lees het zonder al te veel vijven en zessen, zonder boe of bah, gewoon zoals je het zelf graag wilt. Dat is wat Quentin ook zou doen.

Dat is wat ik zelf op mijn zeventiende, tien lange jaren geleden, misschien ook zou gedaan hebben. Mijn jongere zelf had misschien wel wat aan dit boek gehad. Soms om eens te grinniken, soms voor de herkenbaarheid, misschien zelfs om er hier en daar een lesje uit mee te

pikken. Hoewel, ik moet mijn vroegere zelf ook niet té matuur inschatten. Het is even waarschijnlijk dat ik het op mijn zeventiende had weggezet als een kutboek waarin niks gebeurt. Doe mij dan maar een gedurfd verhaaltje van Dirk Bracke van tweehonderd pagina's, dat ik een hele schoolcarrière voor iedere boekbespreking kan gebruiken.

Ik vind het soms jammer dat ik boeken nooit een grotere kans heb gegeven op jonge leeftijd. Tijdens mijn Leuvenjaren had ik simpelweg geen tijd voor recreatief lezen naast het doorworstelen van papers en Middelnederlandse sporen uit een ver verleden. Aangezien ik nog niet lang een fervente lezer ben, vond ik het soms moeilijk om te weten of wat ik schreef nu wel de moeite, of gangbaar, of nodig was. Maar dat ik niet kon afkijken bij andere schrijvers, maakt het boek misschien ook wel tot iets aparts, *for better or worse*.

Datzelfde gevoel overheerst zelfs bij het schrijven van dit voorwoord. Ik twijfelde of ik misschien niet beter een nawoord in elkaar zou boksen. Maar misschien dat wat toelichting bij mijn proces de lezer wel de nodige context kan bieden om te begrijpen wat voor rare kronkels er soms in Quentins gedachten zitten, en wat voor ongewone dingen hij zoal meemaakt. Misschien zal het voor mensen met een andere levensloop, karaktertrekken (stel u voor dat iemand dit leest die verantwoordelijk met alcohol om kan springen...), of identiteit helemaal niet herkenbaar zijn, maar hopelijk biedt het dan toch wat inzicht in een segment van de jeugd dat vaak onbegrepen is. Of zich althans onbegrepen voelt.

Dan rest mij nog iedereen te bedanken die me, al dan niet bewust, inspireerde, steunde, tolereerde, meewerkte aan het ontwerp, gezelschap hield, op een pint trakteerde, mijn traktaties opdronk, deed lachen, reflecteren of nadenken. Jullie zijn met teveel om allemaal bij naam te noemen, het boek is al een pagina of tweehonderd langer uitgevallen dan oorspronkelijk gepland. En moest er nog volk ideeën hebben voor een goeie promo of verkooptechniek, *I'm all ears*. Die laatste stap na het schrijven van dit tekstje is allerminst *mijne coté*. Maar Quentin is niet de enige die af en toe uit zijn comfortzone moet stappen om zijn doelen te bereiken.

1 september – Mooi weer vandaag

I

Dertig graden. Dertig godverdomse graden. De eerste gedachte die door Quentins chagrijnige slaapkop bulderde, blikte vrolijk vooruit naar alweer een nieuwe dag. *Dat wordt weer zweten gelijk een hoer in een kerk.* In de acht vorige etmalen waren de stormen Rank en Sabin gepasseerd. Die hadden tussen hun hagelbuien door enkel regen en wind meegebracht. Toen was het kwik niet boven de achttien gerezen op de houten thermometer die aan Quentins kamerraam bengelde. *Maar ja, het is één september natuurlijk. En de kans is groter dat Cody Dewulf zijn rechterhand ineens volgroeid is, dan dat één september geen tropische zomerdag is. Ik kan niet wachten om weer een jaar op die zijn bakkes te moeten loeren.*

Quentin weigerde een enkel zonnestraaltje in zijn donkere nest toe laten toen de alarmtonen van zijn wekker om kwart voor zeven 's ochtends in zijn oren galmden. In zijn vakantie-bioritme was hij op dit ongoddelijk uur minder lang *in de pit* dan hij nog zou zijn. De grootste malhaise was dat dat lawaai de volgende drie kwartier bleef inbeuken op zijn fragiele humeur, tot hij eindelijk zijn bed uitrolde. Zo onfris als het tegenovergestelde van een hoentje stommelde hij richting de badkamer.

Met zijn gsm in de linkerhand en zijn lul in de rechter goot hij aldaar zijn patatten af.

'Grafblaas,' mompelde hij tegen zichzelf. *Altijd hetzelfde, hoe kan het nu dat ik twee keer ga sassen voor ik ga slapen en dan nog altijd zo dringend moet gaan 's morgens. Of ja, 's nachts.* Al sinds een uur of drie voor zijn wekker afging, was hij zich semibewust geweest van zijn volle blaas.

Hij negeerde de pisgele vlekken die hij op de rand van de pot had achtergelaten, dat moest iemand anders maar regelen. *Vandaag doe ik*

juist geen klote behalve mij vakkundig lamleggen na die belachelijke bezinning. Ze kunnen allemaal mijn zak opblazen.

Hij wreef wat prut uit zijn lichtblauwe, bijna grijze, typische familie Winters-ogen, maar vertikte het zijn opstekende, dikke, koffiebruine lokken plat te borstelen. De tien gitzwarte stoppels op zijn albastwitte kin mochten ook mee naar het Sint-Ritacollege.

Uit zijn kast pakte hij zoals elke dag het bovenste T-shirt en de bovenste short van de stapel, beide door ma gekocht. ‘Ge had niks meer in uw kast hangen,’ zei ze telkens. *Zolang ik zelf maar niet mee naar de winkel moet.*

Eenmaal de trap afgestommeld kwam plots het besef dat hij nog een schamele vijf minuten had om zijn *bokes* te smeren. Want, dixit ma: ‘Als ge oud genoeg bent om uit te gaan, dan zijde oud genoeg om bokes te smeren.’ *Chance dat onze pa niet meer uitgaat, anders zou hij ’s middags nogal honger lijden.*

Een begroeting aan ma, pa en zus kon er onmogelijk af gezien het tijdsgebrek. Hij ontving er ook enkel één van zijn moeder, de enige ochtendmens van de familie Winters. Quentin sloeg een groot glas water achterover en schoof bij aan tafel.

‘Allez, den eerste dag van ’t laatste jaar,’ zei ma stralend als de ochtendzon.

‘En hopelijk van mijn leven,’ antwoordde hij.

Tess gniffelde, terwijl pa met zijn lange doch volle gezicht dieper in zijn krant dook om de stemmen weg te filteren. Zijn ontblote buik piepte smakelijk vanonder de *Gazet van Wazegem* uit.

‘’t Is nie te laat om uzelf van kant te maken hé, *Keppie*,’ grapte Tess met een lach die hij niet wist te appreciëren.

‘*Watch me*,’ zei hij cynisch.

Ik zou het nog doen ook. Quentin had geen scrupules over liegen in ruil voor wat compassie, ook van zichzelf. *Dan hoef ik mij ook geen zorgen meer te maken over de lijdensweg na het SRC. Misschien moet ik gewoon in nonkel Henks graafbedrijf gaan. Beter dan nog eens drie, of in ’t slechtste geval, vijf jaar studeren.*

Zijn gedachtegang raakte verstoord door de rommelige geluiden achter hem. Flits verslikte zich tegenwoordig regelmatig in zijn

brokken. Af en toe piepte zijn oudste en favoriete speeltje onder zijn onhandige poten. Quentin had het gele kuikentje ooit gekocht van zijn eerste vier weken zakgeld – twee zuurgespaarde euro's.

De hoogbejaarde witte labrador had hij gratis bij zijn zusje gekregen.

'Ieder kind zou een kompaan moeten hebben die het onvoorwaardelijk liefheeft,' had vake Theo gezegd bij het geboortegeschenk, toen hij al terminaal was.

Toch was er vooral een band gegroeid tussen de hond en de driejarige Quentin, die als peuter vaak bij Flits in zijn paars-geel-geruite mandje kroop, dat moeke Jevginija nog gestikt had voor ze haar geest verloor. Veel meer plaats om Flits te slapen te leggen was er niet in de nauwe *ouwe* keuken of in de living. Quentin was al lang content dat hijzelf geen kamer met Tess moest delen. Daarvoor hadden ze de zolder opgeofferd.

Die ouwe is ook niet meer zo scherp als hij ooit geweest is. Quentin betrapte zichzelf op een glimlach, terwijl hij zijn oudste vriend wel een begroeting gunde. Flits ontblootte zijn tanden in een hondse lach toen hij op zijn achterpoten tegen Quentins been aansprong en genoot van een hevig *kopke rus*. Hun knuffel deed Quentin zowaar luidop lachen, toen Flits al kwispelend onverwachts hoog genoeg wist te springen om Quentins voorovergebogen hoofd te kunnen likken. *Wat een atletisch beest nog steeds!*

Maar toen herinnerde Quentin zich welke dag en hoe vroeg het was, waarna hij zijn positieve emoties gezwind onderdrukte. *Today is not a happy day.*

Meer dan een schel hespenworst en twee groffe boterhammen gooide hij niet in zijn brooddoos, hij zou 's middags in De Batterij wel een *croqueske* eten. Tegen dan zou de honger bijna ondraaglijk zijn, want 's morgens kreeg hij zelden veel binnen. Na zijn gebalanceerde ontbijt van één halfrijpe banaan naturel kwam het besef dat naar de bushalte slenteren vandaag niet realistisch was. Telkens wanneer zijn zwakke darmen – een familiekwaal – 's ochtends al van zich lieten horen, besefte Quentin dat hij voor zijn middagmaal al een klein uurtje op het toilet zou spenderen, in intervallen weliswaar. Het was nu hopen

dat hij alles er ineens kon uitpersen, zodat hij er op de bus niet mee zou zitten.

Grafdarmen, dacht Quentin, terwijl hij de wc-pot de volle lading gaf. Het porselein erodeerde bijna door de zuurtegraad van zijn ontlading.

Of hij de 109 van 7u44 zou halen, hing nu af van hoe snel hij met een rugzak en *vaak* in zijn ogen kon rennen. *Wanneer moet ik nu mijn safke opsteken?* De eerste schooldag bracht ieder jaar kopzorgen met zich mee. Om 7u42 kwam het *buskot* in zicht, met tussen de jongerenmassa de gebruikelijke gezichten.

Christiaan ‘Cristiano’ Meulemaekers, Levi De Kempnaer, Kim Hobrix en wat volk van WW8 hoorde hij al van ver over het nieuwe seizoen leuteren.

Zijn eigen carrière bij FC Borstelaar was spaak gelopen omdat hij geen Bondspeldagen meer durfde missen, zo dicht bij zijn leidingsdoop. De schrik werd hem na iedere afwezigheid achteraf goed ingepeperd door hoofdleder Kurt en de anderen. Zijn groepsgenoot Maria Samba en haar oudere broer Niki – de enige Sub-Sahara-Afrikaanse Bondgenoten – sloegen een praatje met Quentins jongere kozijn Winne. Die werd omringd door nog wat volk van ’t vijfde, aangetrokken tot zijn lichtblauwe ogen, en zijn amicale, door blokjes perfect rechte tanden, golvende haren en opgewekte manier van doen. Van de leidingsploeg stonden ook Danny, Kezze en Jazz te wachten. Zij *mengelden* op hun beurt met een tros knotsgekke *chirowijven* die veel te wakker waren naar Quentins goesting.

‘Da is ommes nie zóó *gerellig*. Gewoon kak eten en pis drinken.’

Ze zijn nog over den doop bezig ook. Als er nu één ding is waar ik geen boodschap aan heb... Zijn maag rommelde.

Ook Tess was van haar ochtendhumeur af en stond goedgeluimd te kakelen tussen het kinderachtige kabaal van 4WW’s vrouwelijk geweld. Haar rode haren glansden in de ochtendzon, die al te fel scheen. Sinds vorig jaar pakte Tess mee de 109, richting het échte SRC in de Broekstraat. Daarvoor stond ze een halte verder – waar hij haar niet kon horen – om naar de kindjescampus van ’t PCM te gaan. *Waar is den tijd...*

Ten slotte viel ook zijn tweede oudste maat op in het mierennest, met zijn kanariegele *Michelinjas* die hij zelfs in deze hitte niet thuis liet.

Jairo spotte hem en stak zijn hand op.

‘Jow, Q!’ klonk zijn lage, doorrookte stem, zo gevormd door de ochtendstond en wat er nog in zijn mond zat. Een dunne grijze mist steeg op van tussen zijn wijs- en middelvinger.

‘Mag ik ’ns rap teugen, maat?’

‘Ja pak maar, da’s toch al m’n tweede.’

De grijsgele neus van de bus verscheen van achter het rondpunt, net toen Quentin zijn eerste wolkje uitblies. Dat verhinderde hem echter niet in snel tempo nog een trek of vijf te nemen.

‘Kutbussen. Hebde nu ooit al geweten dat de 109 op tijd was? Besef dat die altijd komen als ge just aan ‘t *smorren* bent.’

‘Sowieso,’ geeuwde Jairo een gapend gat in zijn karamelkleurige gelaat.

‘*Al chance*,’ stoorde Nele, ‘dan gha je mishchien ’ns wat minder stink’n in de klasse.’ De mollige blondine was nooit van haar Harelbeeks accent afgeraakt, ondanks dat ze al sinds de kleuterklas in Wazegem woonde. Quentin staarde haar aan tot ze ongemakkelijk werd. ‘Ej ik etwa van j’ oan mishchien?’

‘Gij moet vooral zwijgen tot ge een *ceintuur* fatsoenlijk in een broek kunt steken,’ beet Quentin van zich af.

In paniek keek Nele naar beneden, wat haar fluks deed beseffen dat ze een kleedje aanhad.

‘En nog zien ook hé, *loempe Westvluut!*’ lolden Quentin en Jairo. Sinds Nele in het vierde middelbaar een riemlintje gemist had, waardoor haar broek steeds afzakte, had Quentin altijd wat achter de hand wanneer ze op zijn huid zat.

‘Zwiegh zelve, ghi vul’n racist!’ *Dat woord wordt tegenwoordig zó te pas en te onpas rondgeslingerd. Schandalig.*

Met het schaamrood op haar wangen sneed Nele hen de pas af om de bus op te stappen.

En nu le moment suprême.

Met een verdwaald voetje lapte hij haar, waardoor ze ei zo na op haar smikkel ging. ’s ochtends lachen was een zeldzaam gegeven voor

Quentin, behalve wanneer de ochtend rechtstreeks aansloot op de voorgaande avond en de alcohol rijkelijk vloeide. Maar nu leefde toch een sprankeltje hoop op in Quentins cynische puberhart. Misschien zou vandaag dan toch meevallen.

De busrit drukte die hoop agressief de kop in. Opeengepakt als een collectief badende hindoes in de Ganges, werd het een rechtstaande rit naar Sint-Rita, de centrumparochie van Wazegem.

Nele bezette, frunnikend aan de bandjes van haar purperen kleedje, de laatste plooiestoel in het middelste compartiment en had zo dan toch haar overwinning thuisgehaald. Haar purper geschilderde lippen – te edgy en gothic voor het strevertje dat ze was – grijnsden de hele rit in de richting van waar Quentin en Jairo rechtstonden. Ze hoefden zich tenminste niet aan zo'n belachelijke rubberen ring vast te houden, aangezien ze fysiek niet konden omvallen.

Het was Maria, die een meter of twee verder naar voren stond, die op een onverwacht stil moment in haar gebroken Nederlands riep wat heel de bus dacht: 'Is een klein beetje warm hier, nee?'

Dat heeft meer volk gehoord dan ze dacht.

'Zweten gelijk ge terug in de broes zou zitten, Simba!' antwoordde Danny vanuit de vierzit voor Quentin, even boers als bot.

Yikes, here we go again.

De opmerking deed sommigen binnen luisterbereik ongemakkelijk glimlachen. Anderen hielden hun adem in voor wat komen zou. Iedereen keek. Het was niet de eerste keer dat de twee kleurrijke Bondgenoten met elkaar in de clinch gingen.

Maria was een Congolese, met een ebbenhouten huidskleur, grote, zwarte ogen en een brede, platte neus. Wanneer ze haar brede lach lachte, ontblootte ze een rij perfecte witte tanden en een randje roze tandvlees. Haar gestylde zwarte haren met hier en daar een roze lok, hingen tot op haar brede heupen, wat door haar kleine gestalte minder indrukwekkend was dan het klonk.

Danny daarentegen, was een rasechte Vlaming, met de nadruk op ras. Zijn vader Jos was de enige die hem Jef noemde – met een achternaam als Daniëls was de stap naar Danny niet groot geweest. Hij

was witter dan de lijntjes die hij in de weekends regelmatig door zijn neus durfde jagen, en zijn strohaar viel over zijn smalle, ingevallen gezicht. Onder zijn ogen waren zijn wangen deels verdoken onder paarsgroene wallen waar een zeedijk trots op zou zijn. Zijn lach was al even schraal, zijn gebit verkleurd en misvormd. Hij torede boven praktisch al zijn *peers* uit, wat hem nagenoeg motorisch gehandicapt maakte. Maria bewoog dan weer met zoveel souplesse als haar achternaam Samba suggereerde. Maar *Simba's* temperament was dat van een volgroeide leeuw, die met haar blik menig prooidier de stuipen op het lijf kon jagen. En Danny, *tja*, die liet zijn *Vlaamsche leeuw* thuis aan de muur hangen, in de kamer waar ook zijn beruchte keyboard stond.

‘Jij ga niet tijger doen als je *pussy* ben, *bitchboy*! Praat niet met disrespect tegen mij,’ snauwde Maria.

‘Hier, hoort ons Simba’ke brullen!’

‘Doe normaal, *zóba*, jij bent geen man. Jij denkt dat jij zou een Nazi-baas zijn, doe *normááál*. Jij gaat naar kamp samen met mij, *flikker*.’

‘Heuj, heuj, heuj, gen lelleke woerden hé! Als ge maj gaat uitschijten, doeget dan minstes in ’t Vloms!’ riep Danny terwijl hij uit zijn stoel wilde opveren. Zijn te lange benen en de scherpe bocht naar links op de Paterstraat maakten echter dat hij enkel klungelig in zijn stoel leek rond te schuifelen. ‘Bol het af, *wijf*, ik zou ij terug naar de keuken sturen as ze keukens zouwe hemme in ijw land! Wie noemde gij nen homo, as die apen in den Afriek just al den aids hemme verspreid in den tijd?!’

Hoeveel groepen kan je in drie zinnen tegen jezelf in het harnas jagen?

Ondertussen hadden de twee de onverdeelde aandacht van zowat iedereen in de bus. Quentin verwonderde zich over de inactiviteit van zijn medestudenten. *Er is altijd wel een ambras op ’t begin van ’t jaar. Gaat het dit jaar eindelijk eens ontploffen met Danny?* Roerloos naast Jairo volgde hij het spektakel.

Geroep en getier vulden de rest van de rit. Scheldwoorden vlogen in diverse talen en dialecten heen en weer, terwijl meer en meer mensen zich er uiteindelijk mee begonnen te bemoeien. Armen wikkelden zich

rond Maria's nek om haar tegen te houden en uitgerekend Kezze – zo breed als een boom van drie maanden oud, met een kruin waar geen vogel in zou kruipen – positioneerde zich voor Danny om te zorgen dat niemand hem op zijn Arische *gommer* zou slaan.

Quentin wisselde een veelzeggende blik met Jairo, die zuchtend met zijn ogen rolde. Zijn kortgeknipte Braziliaanse afro kroezelde harder dan de haren van Maria en Niki. Voor zijn chille makker werd het allemaal wat te druk.

Cody zou er ongetwijfeld mee hebben tussengestaan, afgeschermd door Mubarak en Kasper, mocht hij niet elke dag door mama worden afgezet.

De gemoederen waren enigszins bedaard toen de bus voor de poort van het SRC halt hield. Een aandachtige luisteraar kon nog wat gedempte dreigementen opvangen terwijl de plannen voor hun confrontatie na school werden gesmeed. Quentin zou wel gaan kijken, met een *safke* en een blik pils, maar deelnemen aan uit-de-hand-lopende vuistgevechten was niet aan hem besteed. Voor hij naar een dergelijk schouwspel kon gaan kijken, moest hij echter de eerste schooldag – gelukkig maar een halve – nog doorkomen.

Quentins maag verkrampde opnieuw toen hij zijn eerste stap op de koer zette. Hij was dankbaar dat hij het gehaald had.

'Ik ga nog rap *bouten*, denk ik.'

'Ja ça va, ik ga bij Aaron en Oli staan. Twaalf uur *Batterie*?'

'*Aight*.'

Quentin wist dat hij Jairo niet meer zou zien tot het middageten. Hij zat in 6WW6, met Aaron, Oli, Cristiano, Levi, Kim en nog wat gasten die Quentin half kende. Zijn forte lag eerder bij de talen. *Maar ja wie kan nu ook geen Engels?* De vakken waar hij oprecht goed in was, waren toevallig net diegene waar geld noch toekomst in zat. Aardrijkskunde, biologie en vooral geschiedenis. Blokvakken waar hij nog nooit voor had moeten blokken. Hier en daar een tekstje herlezen of een afbeelding bekijken was genoeg om zijn monsterlijke geheugen te *triggeren*. Moderne talen-wetenschappen was daarom de ideale keuze. Vorig jaar was het kiezen tussen dat, of de vuilbak die voor velen

als humane wetenschappen bekend stond. *Ik word nog liever van menne vélo gereden*, had Quentin terstond geweten.

Quentins broek hing nog op zijn enkels toen de bel ging. Zijn telefoon had hij al vast, nu nog een berichtje sturen naar Dré.

‘Jow, waar moeten wij zijn? Zit nog te kakken.’

Dré stuurde praktisch meteen terug. A101 dus. Hopen dat dat niet het vaste lokaal zou worden. ’s Winters was het ijzig koud en ’s zomers *foorheet* in de oudste blok van het vroegere jongenscollege. De paterkes van Sint-Rita stonden dan ook bekend om hun zware, warme gewaden. En hun bier.

‘Titularis al gezien?’ informeerde hij nog even bij Dré.

‘Jup. ’t Zijn er zelfs 2.’

That’s a first.

‘Och zot, wie da?’

‘Ge moet sebiet ma zien.’

Damn gast, zeg dat toch gewoon.

‘Zeg al dat ik nog op de pot zit als ze mijn naam afroepen.’

‘Saaf.’

Een vijftal minuutjes te laat arriveerde Quentin in de juiste hal. Nog voor hij de deur bereikte, kon hij door het raam titularis één al zien. *Kut*. Ach ja, de andere kon nog meevallen. Hij hoopte op het beste terwijl hij aanklopte. *Tok-toktoktoktok-tok-tok*.

‘Binnen.’ *Da meende nie*. Quentin herkende den AA zijn Arabische accent door de deur heen. Hij begreep er niks van. In volautomatische modus vertelde hij zijn nieuwe klasleraren dat hij nog op het toilet had gezeten toen de bel was gegaan. *Hoe is het in Godsnaam in den Treurwilg opgekomen om deze twee voor dezelfde klas verantwoordelijk te maken?*

‘Ik ben zo blij om te zien dat de meisjes weer goed vertegenwoordigd zijn in mijn klasje,’ verkondigde mevrouw Miek Voorhees enthousiast.

Meneer Abdul-Aziz leunde intussen met gekruiste armen als een cipier tegen de deur. Diens zondige ogen fixeerden ongewild op Mieks half ontblootte *tettencarré*. *Dat weer brengt het enige positieve aan die*

vrouw dan toch naar buiten. En het is tenslotte haar vrouwelijke prerogatief om haar jóngens naar wens te etaleren.

‘Wij gaan er samen een leuk jaar van maken, hé, co-titularis?’

‘*Insjallah.*’ Den AA richtte zijn ogen terstond naar de grond. *Zou die ook zoveel Arabisch tijdens zijn lessen Frans brabbelen? Dan wordt dat vak nóg plezanter...*

Quentin vermoedde dat hij zo op zijn knieën zou kunnen vallen om zijn berouw aan Allah kenbaar te maken. *Ho, ho, hij is maar co-titularis. Hij gaat moeten luisteren. Naar een vrouw!*

Op school heerste het gevoel dat den AA meer gehuurd was voor de diversiteitsquota, dan voor zijn fervente judeo-christelijke lespraktijk. *Zoals een goed katholiek college in de 21ste eeuw zijn werkkrachten hoort te selecteren.* De school bewandelde de dunne lijn tussen het ophouden van de conservatieve schijn voor de landelijke Vlaming, en het ophangen van de utopische multiculti-illusie voor de progressieve, Wazegemse *beau monde*. *Alweer een zonneklare beleidslijn van het krachtige, eenduidige directeurschap van den Treurwilg.*

‘Met als kers op de taart de Brittannië-reis in maart! Maar daarvoor moeten we elkaar eerst leren kennen!’

De introductiespelletjes konden overbodiger noch kinderachtiger zijn. De klas was nagenoeg onveranderd tegenover vorig jaar en Voorhees had hen toen ook al vier uur per week geterroriseerd tijdens Nederlands. Nu met een balletje naar elkaar gooien om dan te horen wat hun naam en hun favoriete hobby was, dat interesseerde Quentin geen ruk.

Hij zou ingedommeld zijn, ware het niet dat de luidruchtige tandem Trinity – Amira er nog was, die net als vorig jaar de aandacht naar zich toe trok. Nele deed ook nog steeds zó irritant haar best om bij hen te horen. Alles wat de hete blondine en de vurige latina deden was *beirecool* en *beireghraaf* en *beirelache*. *Als ik nog één iemand beire hoor zeggen dan trap ik het gewoon af.*

Liv was nog steeds het tegenovergestelde. Timide, schattig en praktisch vastgelijmd aan de arm van Fin. Op die manier mocht Fins zus – *geile* Gala van ’t vijfde – wel eens bij Quentin komen *plekken*. *Ik*

hoop enkel dat die ook nie zo'n puntoren als Fin heeft. Maar die gouden, golvende lokken zullen die wel bedekken.

Caro, Roos en Vanya vormden nog steeds het afgescheiden seutentrio – brillen, puisten en gebrek aan sexappeal – waardoor er voor Oliwia nog altijd niets anders opzat dan aansluiting te zoeken bij Dré, Singel en Quentin zelf.

En jammer genoeg, was er uiteraard ook nog steeds *fucking* Cody, waar net niet iedereen het mee kon vinden.

Hoe kut ook, van de meisjes begreep Quentin het wel. Cody's blonde en karamelkleurige lokken dropen onverschillig over zijn dromerige oogleden. Die bedekten op hun beurt grote, mosgroene ogen met in het juiste licht een donkerblauwe rand. Aan de zijkant van zijn hoofd was zijn haar tot op drie millimeter geschoren, wat zijn strakke kaaklijn accentueerde. Zijn gebronsde aangezicht werd gedomineerd door een paar volle lippen met daarachter een rij rechte, grote, gebleekte tanden. Die looks had hij grotendeels te danken aan zijn moeder, Cassandra Valentina Ibarbo Vazquez, een ex-Miss Colombia die zich in een adellijk Belgisch geslacht had *gepoept*. Gelukkig had ze hem ook haar geringe lengte nagelaten. Hij had wat weg van Brad Pitt in Troy, maar dan maar 1m71 lang. Althans dat beweerde hij zelf. Quentin vermoedde dat het eerder 1m65 was, maar dat hij er dankzij zijn opstekende hardos mee wegkwam. *Misschien wakkert die minuscule gestalte de moedergevoelens van onze vrouwelijke klasgenoten wel aan, het zou zomaar kunnen.* Zijn dure stijl sprak de meisjes in elk geval aan. Opperold beige shortje, diepgroene Armani-polo erboven en ze konden hun doppen weer niet van hem afhouden. Gelukkig was Quentin allesbehalve jaloers op hem. Zelf was hij tenminste *echt*.

Het voorstellingsspel kon enkel ingelast zijn omwille van *de nieuwe*. Ian, noemden titularissen Miek en Mujahid de smalle, bleke jongen met de halflange bruine haren. 'Nee, Aldo!' verbeterden Singel en Dré hen steevast, genietend van één of ander binnenpretje.

II

Tijdens de pauze stonden Quentin en zijn klasmakkers bij de jongens van de wiskunde-wetenschappen-klassen, onder de centrale luifel aan

de F-blok die de refter en de speelplaatsen van de diverse afdelingen scheidde. Hij pelde een banaan en zag in zijn ooghoek hoe Ian voorzichtig achter Singels schouder kwam staan.

‘Aaah, den *Aldo!*’ kraamde Singel uit toen hij Ian opmerkte. Quentins Indiase vriend met de grote oren en zwarte krullen lachte scheef onder zijn zware glazen en dikke, zwarte wenkbrauwen.

Ian keek ongemakkelijk om zich heen. Hij had een onopvallend gezicht met twee donkere ogen, en dat plaatje paste bij zijn verlegen houding.

‘Van waar komt da nu eigenlijk?’ vroeg Quentin. Hij zette subtiel een stapje opzij dat de nieuwe tot hun groepje toeliet.

‘Check zijn *patta*’s, neef.’

Aldo gebruikte zijn schoenen om de leemte in de kring voorzichtig op te vullen. Daarop stond in koeienletters ALDO aan weerszijden geprint.

‘Ik vroeg zijn naam toen we aan het verzamelen waren om naar binnen te gaan, toen jij op de pot zat,’ vulde Dré aan in zijn Amsterdams-Kempische accent. Dré was een lange kerel, met een scherp gelaat, blonde krullen en blauwe ogen. Hij zou zo in de volgende Gouda-reclame kunnen meespelen. ‘Singel spotte z’n schoenen en nou zijn we hier.’

Ian wreef over zijn schouders met tegenovergestelde handen, zijn armen gekruist. Tot Singel hem een boks gaf.

‘Wat was je naam nou weer, *Aldo?*’

Ian, Singel, let eens op.

‘Euhm... Ian,’ durfde de nieuwe amper te antwoorden. Hij was klein – zelfs frêle – en leek een onbeschrijfelijke droefheid met zich mee te dragen. ‘I-is Singel uw echte naam?’

‘Voilà, hij begint te praten, doel bereikt,’ grapte Quentin tegen zijn Indiase kompaan.

‘Mijn naam is Nirav Rishaan Singhal, maar zelfs de leerkrachten noemen mij Singel. Schrik dat ze mijn naam anders fout zeggen.’ Singel nam het op zich om dan maar ineens heel de *harde kern* van 6MTW voor te stellen. ‘Dré is eigenlijk André, naar Hazes. Die zanger ken je wel, *neef*. Quentin is gewoon Quentin.’ *Behalve op den Bond*. ‘Fin heet

voluit Fingolfin. Zijn ouders *eah... Koek, koek, neef.* Singel draaide met zijn vinger een rondje bij zijn slaap en wees toen. ‘Zie je die blonde met de mooie rondingen daar? Dat is zijn zus Gala, *fa-king geil* wijf, zie je? Fin is met Liv, heb je al gemerkt, toch?’ *Eens die knul op dreef raakt is hij niet te stoppen.* ‘Cody vind je steeds bij Mubarak en Kasper, die grote zwarte met de dikke, donkere leeuwenmanen, en die nog grotere witte met de legersnit. Jongens van het beroeps. Beter mijd je hen gewoon. Zijn moeder is ook botergeil, neef, je zal het wel zien als ze hem oppikt straks in een gifgroene Lambo, niet te missen. De neven van WW leer je doorheen het jaar wel kennen op café of bij L.O. Kan je me nog volgen, *neef?*’

‘Een paar namen zal nog wel lukken hé, Aldo,’ schimpte Quentin behoedzaam. ‘Straks mee *daydrinksessie* doen? Dan kunde wat oefenen.’

‘Ik drink eigenlijk niet echt,’ zei Ian met opgetrokken schouders.

‘Geen probleem, ga naast Dré zitten dan, zijn tempo kan je sowieso aan.’

Dré probeerde Quentins wang aan te tikken maar hij was net op tijd weg.

Hun daaropvolgende *gefikfak* deed voor het eerst vandaag Aldo’s mondhoeken naar boven rijzen. ‘Ik wil wel meekomen, maar je moet wel het adres zeggen ofzo, want ik ken hier nog niets,’ zei hij met een puberstem die elk moment kon doorschieten.

‘Ga gewoon *straight* na school met ons mee. Om twaalf uur gaan we in het park checken of er iets komt van de ruzie tussen Simba en Danny op de bus daarstraks en dan gaan we door naar De Batterij.’ Ian knikte traag. *Hij heeft geen idee over wie ik het heb.* Quentin richtte zich tot de groep, nu ook Jairo zich bij hen had gevoegd. ‘We kunnen er ook een klein kroegentochtje van maken, zodat Aldo de betere kroegen leert onderscheiden van de marginale keten? Eerst Batterij, Tonneke en Richbar, dan via Den Halve Slagboom naar De Stop en eindigen bij Ram in ’t Kanonneke? Of zelfs De Kravat, als één van de *taffeleirs* van de jeugdendienst die openhoudt? Of misschien zelfs nog eens langs de Pastoor Edward?’ De groep stemde in met een algemene ‘*Juaaaa*, kunnen we misschien wel doen. We zullen nog zien.’

III

Na de pauze was het recht naar de Sint-Ritakerk. De dwazenvlag – een zilveren wapenschild op een paarsgeel verticaal gestreept veld – wapperde in de hoge luchtstroom, bovenop de hoogste van de twee ronde klokkentorens. Middenin het blazoen verstopte het monogram A(ltoos) C(hristelijk) W(azegem) zich in de plooiën van het textiel wanneer het zomers briesje even ging liggen. *Met een beetje chance zitten we vanachter. Kan ik effe een onopgemerkt dodokes doen achter da belachelijk groot beeld van Sint-Rita en Johannes de dwaas.*

Uiteraard zat 6MTW centraal in het middenschip, en zat Quentin rechts naast Miek.

Pfff... Ach ja, dan heb ik ten minste iets om naar te kijken. Waar dat feminisme allemaal niet goed voor is. Spijtig dat ze een kop heeft om vuilnis op te sorteren.

Alles vanaf haar nek, langs haar decolleté naar haar kont en benen, had mevrouw Voorhees mee. Haar gezicht cancelde dat jammer genoeg allemaal wanneer je binnen een straal van drie meter kwam. Halflange, niet te bedwingen blonde krullen waren niet genoeg om haar flaporen volledig te bedekken. Dat ze nooit een beugel had gehad, viel des te meer op door haar schrale, gekloofde lippen en buitenproportioneel grote mond. Een haakneus en schilferende huid waar menige heks jaloers op zou zijn, maakten het plaatje af. *Schoewen van wijf, moh wijf van schoewen*, zou bomma Nore haar noemen.

Graf, moet ik weeral schijten. De banaan van tijdens de pauze had Quentin de das om gedaan. *Letterlijk schijterij aan 't krijgen van die klotepriester zijn gebullshit.* Gelukkig was hij ondertussen geoefend in het lossen van kleine, geruisloze scheetjes. Al moest hij wel zijn lach inhouden telkens wanneer hij Voorhees zag grimassen van de geur. *Ik hoop dat hem in uw gehemelte blijft plakken.* Het was op zijn minst een opmerkelijke combinatie met de mengeling zweetgeuren en de wierook die als een mist in het kappelletje van de kerk hing. *Zoals in 't smoorkot van De Batterij vanavond.*

Ondertussen deed Quentin actief zijn best om niet te luisteren naar wat er gezegd werd. Hij moest niks weten van de boodschap Gods sinds

de dood van bompas Berre. Albert Winters was dag op dag twaalf jaar na vake Theo gestorven aan hetzelfde type – kleincellige – longkanker. Op dat moment, drie jaar geleden, had Quentin beslist dat het allemaal *fake* was. En hij moest *echt* blijven.

De plotse geluidloosheid na het neerzitten van de priester greep zijn aandacht echter wel. Den Treurwilg zou zijn collega's en pupillen moed inspreken voor het komende schooljaar. *Wie anders*. De stilte bleef echter duren. Technische problemen rekten de viering nog wat langer.

'Die *microföhn verkt nicht*,' hoorde hij dankzij de kerkakoestiek meneer Starke met zijn zware Duitse accent van helemaal vooraan.

'Misschien een ICT-er erbij halen!' riep meneer Goeman. Zijn woorden werden op echoënd gelach onthaald. Den Treurwilg had namelijk zelf een achtergrond als informaticaleerkracht. Zelf bulderde de kloeke dertiger er nog bovenuit, wat het parelmoerachtig litteken op zijn wang deed opglanzen. *Hopelijk hebben we de Goeman terug voor geschiedenis*.

Uiteindelijk kon de directeur zijn ongeïnspireerde speech dan toch geven. 'Beste... alles voor de Wazegemse jeugd... katholieke en universele waarden... multicultureel project... inzetten tegen pesten... *bla... bla... bla.*'

Het obligatoire applaus luidde voor Quentin enkel de hoop in dat dit schouwspel hier rap gedaan zou zijn. Meneer pastoor had echter andere plannen.

Bij het uitgesponnen slotgebed weigerde Quentin recht te staan, wat Voorhees deed dreigen met strafstudie. *Allez, goed begin van 't schooljaar*. Hij stond sloom recht, maar net als den AA hield hij zijn lippen op elkaar. Achteraf bleef hij staan, om Voorhees te ambeteren.

'*SIT. DOWN*,' perste ze er tussen haar tanden uit, met alle moeite van de wereld om de dienst niet te storen.

De uitstroom na de viering verliep chaotisch. Het besef dat die eerste gevreesde voormiddag erop zat, dreef de decibels serieus de hoogte in. De tocht naar De Batterij – en de porseleinen troon aldaar – was slechts een kleine vijfhonderd meter. Maar Quentin moest eerst zijn maten bij elkaar sprokkelen. Uiteindelijk zag hij Braham van den Bond. Hij had

wel wat weg van Jairo, maar dan met een Aziatische mop haren, in plaats van een Zuid-Amerikaanse afro.

‘Jow, Braham, gade gij ook naar De Batterij?!’ riep Quentin vanop een afstand.

‘Waaa?’

‘BATTERIE SEBIET?!’

‘VANEIGENS!’

‘WACHT EFFE.’ Quentin wurmde zich een weg doorheen de menigte. ‘Ik moet echt dringend schijten, maar wij gaan nog naar ’t park eerst voor te zien dat alles goed komt met Danny en Simba.’

‘Oh, da’s al opgelost, jo. Danny was daarjuist tijdens de viering aan ’t sturen en ’t is allemaal oké. Ze gaan er dit weekend ene op klinken tijdens de startvergadering.’ Het was niet de eerste keer dat een conflict met veel potentieel op een sisser uitdraaide. Maar als het om twee leden van de Bond ging, was dat maar beter zo.

‘Ah nog beter. Als ge de rest ziet, zeg dan maar dat ik al ginder ben.’

Braham staarde Quentin aan alsof die hem net kwantumfysica had proberen uitleggen, iets wat met zijn simpele kop wel vaker voorviel.

Toen Quentin van het toilet kwam, een twintigtal minuten na zijn entree, stond er een croque monsieur met een kwak andalouse te wenken op de rand van de toog, naast een *Wazig tripel*. Terry, de getatoeëerde cafébaas, had bij zijn binnenkomst al gevraagd of Quentin er een moest hebben, wat hij haastig had bevestigd voor hij naar zijn verlossing was gerend.

Hij pakte het bordje op, dipte al eens zijn pink in de saus, en vroeg Terry alles maar *op de poef* te schrijven vandaag. Hij stemde grommend in, zichtbaar goed beschonken. *Gelukkig dat die zijn staminee heeft. Hij moet een verschrikkelijke dealer geweest zijn, als de verhalen waar zijn. Don’t get high on your own supply.*

Als een gymnast manoeuvreerde Quentin zich door de smalle gang tussen zittafels en barkrukken, terwijl hij om zich heen keek om te zien waar bekend volk zat. Zonder zijn bril herkende hij wat vage schimmen, maar niet degenen waar hij mee afgesproken had. Tot hij een nagenoeg lege tafel zag. Aldo zat eenzaam en voorovergebogen tussen een aantal

jassen zijn boterhammen op te eten. Voor hem stond een onaangeroerde pint. *Zielig*.

‘Jow, Aldo, zijn de mannen aan ’t smoren?’

‘Ja. En de rest ging mee voor de gezelligheid.’

‘*Aight*, ik ga ook even buiten staan voor ik eet, waarom gade niet effe mee?’

‘Ik kan niet zo goed tegen die geur.’

‘Bwaaa, dat went wel. We staan toch buiten? Hier alleen zitten is ook maar *graf* hé.’ Quentin wierp zijn arm rond Ians nek om hem mee naar buiten te begeleiden. ‘Kom, da we elkaar wa kunnen leren kennen!’ Buiten traptten allerhande sneakers smeulende peuken uit. *Geen probleem*, dacht Quentin. ‘Allez, wie steekt zijn tweede op?’

‘HEEEUUY, de Q is in vorm,’ reageerde Jairo. ‘Goe gekakt?’

‘Prínsheerlijk.’

Een aantal jongens ging al terug naar binnen en Liv volgde Fin. Die pakte Aldo bij de schouder en beloofde hem een gratis pint als hij die sneller dan hij kon *atten*. Zonder woorden volgde Ian de rest terug naar binnen. Jairo en Dré staken hun tweede *roet* op.

IV

Net toen Quentin zijn *briquet* naar zijn mond bracht, passeerde Iris Iaonnidis. Hij twijfelde een halve seconde, maar stak toch zijn bruinblauwe Lucky aan. Hij zocht oogcontact en vond het voor een fractie van een seconde, maar even gauw keek ze de andere richting weer uit. Tot haar zichtbare ergernis begroette haar *bff* Naomi de jongens met enthousiasme voor twee, terwijl ze arm in arm voorbij liepen. Zelfs met een straatbreedte tussen hen in kon hij haar *awkward* giecheltje helder horen, al beet ze op haar nagels om het te verstoppen.

‘Jij bent niet goed in je *kanis* dat je nog steeds zo ongemakkelijk doet bij die griet, joh,’ verklaarde Dré hem voor gek.

Quentin ontkende alles, maar kon zijn rode kop natuurlijk niet wegtoveren. Ze hadden elkaar misschien in geen maanden meer gesproken, maar wanneer haar beeldige figuur en die diepbruine lokken opdoken, wanneer ze haar rode koontjes ongemakkelijk probeerde te verstoppen telkens als ze elkaar kruisten, kon Quentin niet anders dan

kijken. En dan was er nog *die geur*. Het soort aroma's dat je in een villa in het Oude Rome zou terugvinden, allemaal afkomstig van één adembenemend vrouwmens. Een geur van bloemen, fruit en andere zoetigheid, met een toets van lente en luxe. Maar voor zijn met testosteron beladen puberbrein vooral ook van hitte, vrouwenzweet en *seks*.

Toen Quentin aan tafel schoof was zijn croque koud. Hij besloot dan maar een glazen boterham extra te pakken, liefst even koud. Op de hand die de pint aangaf stonden een flesje Jägermeister en een doodskop getatoeëerd, als uiteinde van een *sleeve* vol rozen, een Harley Davidson met Lemmy erop en een leeuwenkop over het linkerschouderblad. Aldo werd inmiddels vakkundig afgetroefd door Fin bij het legen van hun eerste glas bier.

'Da's gelijk Barcelona dat KFC Sint-Rita uitdaagt, hé, Fin,' zei Dré. 'Je wist da je ging winnen, maar de morele winnaar heeft net z'n eerste ad fundum gedaan!' Hij klopte Aldo op zijn schouder. Die hikte en rispte bijna zijn bier terug op. 'Zat ie nog hoog?' lachte Dré. Aldo knikte enkel.

De tafel veranderde in een soort gokkantoor, waarbij Jan en Alleman elkaar uitdaagde. Fin bood Aldo er uit schuldgevoel eentje op zijn kosten aan.

'BARMAN, een nieuwe!' riep Dré.

'Een nieuwe!' *joinde* de tafel in de kreet.

'Een nieuwe! Een nieuwe! Een nieuwe voor de nieuwe! Een NIEUWE voor de NIEUWE! EEN NIEUWE VOOR DE NIEUWE!'

De *harde kern* hief het te diep ingekeken glas voor een eerste gezamenlijke dronk en ze schreeuwden hun lijfspreuk:

'NIE JANKEN MAAR TANKEN!'

Het was net geen één uur 's middags.

18 september – Bihr drhinken

I

Hoe hard Quentin ook probeerde, hij vond opstaan om halfzeven geen leefbaar ritme. Vooral aan het einde van de week, na al vier nachtshiften gedraaid te hebben, viel wakker worden hem uitermate zwaar. De omstandigheden werden er natuurlijk ook niet beter op. Zelfs de beïnvloedbare en *chille* leerkrachten begonnen op gang te geraken met hun leerstof, de temperaturen beten naar neus en oren en de dagen werden aanzienlijk korter. *Iris negeert me. Cody en Nele laten me niet gerust. Meneer Starke kan zich amper verstaanbaar maken in het Nederlands, laat staan in de taal der goniometrische functies.*

Het zomerverlof was gaan varen, een uitgezwaaid schip dat een stip was geworden, en spoedig helemaal zou verdwijnen. En het zou een kleine rotatie rond de zon duren eer dat schip wederkeerde.

Vanochtend scheen diezelfde zon echter niet. Een spookachtige, ijle mist bedekte de velden onderweg naar de bushalte. Quentin verwenste zichzelf dat hij zijn *buff* niet om zijn nek had gewikkeld en geen muts over zijn oren had getrokken. Van zijn inwendige gevloek kreeg hij het gelukkig toch wat warmer. Zijn verslaving dikte de grijze waas voor zijn ogen verder aan telkens wanneer hij uitblies, tot de lucht op een mistbank begon te lijken waar een oude schipper angstig van zou worden. Quentin – nochtans zoon van ‘de Kapitein’ op den Bond – bleef jammerend aan wal achter en reisde daarom met de bus.

De busrit verliep vlekkeloos. Hij wist een zitje te vinden en niemand viel hem lastig met nutteloze conversaties. Jairo en hij lieten hun oortjes zelfs inzitten. Door de warmte van de chauffage, en de licht ronkende motor onder hem, kon hij zelfs nog een klein dutje doen. Dat hij zijn woordjes Frans zo niet kon leren, kon hem weinig *bommen*. *Een buis meer of minder...* De muziek deed hem wegdromen, naar betere oorden dan waar de bus naartoe op weg was

*Shipwrecked bones,
carry my seasick heart,*

seasick heart home...

Na zijn gelukzalige, knusse momentje op de bus sneed de wind als de messenstoel in *Saw V*.

‘Moet je nog geen winterjas aandoen? Het weer wordt dunnetjes,’ had zijn moeder gevraagd.

‘Zeg jom, ’t is nog september ze,’ had Quentin humeurig gereageerd.

Gelukkig was het eerste vak vandaag muzikale opvoeding. Mevrouw Vogels stond er namelijk op dat alle lichten uit en alle gordijnen toe bleven tijdens het beluisteren van de muzische meesterwerken van weleer.

‘Door de andere zintuigen te beperken, kan de luisteraar de zuivere, auditieve *expérience* isoleren, om die vervolgens in één vlotte gedachtegang te analyseren. Wees weldra geprikkeld, beste leerlingen.’ Alzo sprak *Birdie*.

De verduistering van het lokaal bracht evenwel andere voordelen met zich mee. Allereerst hoefde je niet op haar domme kop te zien. Ze had konijntanden, rosse krullen als zusje Tess en zo’n kleurrijke garderobe dat een ara er jaloers op zou zijn. Vermoedelijk droeg ze enkel schoenen omdat in het schoolreglement stond dat dat moest. Ze mocht zich al bij al gelukkig prijzen dat haar bijnaam zo makkelijk van haar achternaam af te leiden was. Er lagen veel wredere opties voor de hand.

Maar Quentin waardeerde de kans op een dutje, zeker nu hij nog groggy was van de busrit. Vandaag beloofde een rustig *tukkie* te worden, want hoe lyrischer *Birdie* over een nummer was, hoe saaier het beloofde te zijn.

‘We gaan via een drievoudige, opeenvolgende luisterherhaling onszelf eerst investeren in de structuur en de textuur van de muziek,’ bullshitte *Birdie*. ‘Daarna vullen we de vragen op pagina zeven in. Ik overloop.’

Voor Quentin klonken haar instructies als muziek in de oren. Drie keer luisteren, dat was met haar gezever tussendoor een schoonheidsslaapje van toch zeker twintig minuten, dat dankzij zijn

plek achterin het lokaal niet opgemerkt zou worden. Het grootste voordeel aan *Winters* als achternaam hebben, was toch wel dat achterste zitje bij de vaste alfabetische plaatsen bij het begin van het jaar. Als hij zijn hoofd op de linkerhelft van zijn bank op zijn rechterarm legde, kon hij daarnaast het parfum van Trinity Willems ruiken. Trinity was blond, slank en had een geweldige boezem. De kleur van haar ogen kon Quentin zich even niet inbeelden, wat jammer was met het oog op eventuele pijp-dagdromen. *Waar zo'n vrouwengeur in een donkere ruimte niet allemaal goed voor is.*

De enige beelden die in de volgende drie minuten voor zijn gesloten ogen verschenen, waren die van gouden, spitse kattenogen en een kastanjebruine vacht.

*In the stillness of remembering what you had
and what you lost
and what you had
and what you lost*

Birdie bleek waakzamer dan hij dacht. Voor hij voldoende was ingedommeld, gingen de lichten plots aan.

‘QUENTIN WINTERS!’ scheurde door de opmerkelijk goede akoestiek van het muzieklokaal.

Oh, thunder only happens when it's raining...

Diezelfde schelle stem had een minuutje daarvoor nog geprobeerd de hoge tonen van Stevie Nicks mee aan te tikken, besefte hij plots vaag.

‘Quentin! Zit recht! En ga voor één keer is wat vroeger slapen!’

‘Of schrap op vrijdagochtend die eerste twee nutteloze lesuren hé.’

‘Daar is die brutale reflex weer. Dit gedrag moet beteren, Quentin. Je houding en je mond gaan je nog in de problemen brengen op deze manier.’

Wa gade doen? Mij buizen op M.O.? Quentin rechtte zuchtend zijn rug, hopen dat de lichten gauw terug zouden uitgaan.

‘Je antwoordt als ik tegen je praat,’ snauwde Birdie. *Wat krijgt die nu?*

‘Ik zet mij toch recht?’

‘Bru-taal!’ Schreeuwde ze verontwaardigd. ‘De volgende keer dat je de aura’s van deze les zo verstoort, vlieg je buiten. Jouw negatieve energie kunnen we hier missen als een jazzgitaar in *The Velvet Underground*.’

Verbijsterd door haar onbegrijpelijke analogie, besloot Quentin enkel sloom ja te knikken. Hij zou grote ogen getrokken hebben, moesten zijn oogleden niet zo op zijn oogballen genepen hebben. *Goed begin van de dag.*

II

Maar er hing beterschap in de lucht. Voorhees was ziek, dus in plaats van een uur lang haar gekanker in een overdreven Brits accent te moeten aanhoren – *I lived in Manchestah fo’ a yeaah and am thehefooh qualifieduh te teach* – zou hij dan toch nog een uurtje kunnen prakken in de studie.

En Sonja houdt toezicht! De tengere secretariaatsmedewerkster met het zwarte komkapsel liet de leerlingen doen wat ze wilden, zolang ze elkaar niet stoorden. Quentin greep zijn kans. De kabel van zijn oortje sloop als een slang door de mouw van zijn trui, hij legde zijn hoofd op zijn arm en de muziek galmde door zijn oren tijdens zijn dutje. *En dromen maar.*

... *Mirrors start to whisper*
Shadows start to sing...

Hoe Sonja hem kon betrappen, was initieel een mysterie. Zijn plan was waterdicht, maar niemand anticipeerde ooit op ordinair *gesnitch*. Hij voelde zich uitgeleverd als Galileo aan de Spaanse inquisitie toen hij Cody zag grimassen. Hij viste nog net een pier uit zijn neus en flikkerde die in zijn richting. *Dikke. Fucking. Eikel.*

‘Ik ga je agenda moeten opvragen. Wat is je naam?’

‘Quentin Winters.’

‘Oei..., ja... Je mag je agenda deze middag bij meneer Hendriksen ophalen dan.’

‘Hoezo?’ Hij verhief zijn stem genoeg om de aandacht van de hele referer te trekken.

Sonja trok wit weg. ‘Mevrouw Vogels is daarnet langs geweest bij het secretariaat om te zeggen dat je bij de volgende waarschuwing moet doorverwezen worden. Dat zou al afgesproken zijn met mevrouw Voorhees.’

Die bitch naait me zelfs als ze ziek is.

‘Dat zal dan wel, zeker,’ antwoordde Quentin bot. Zijn toon leek de rest van de klas te amuseren. Ook de meisjes van Humane, die de referer met hen deelden, hadden de sanctie in de mot. *Dan er maar een reactie uithalen ook.* ‘Lach maar, ja. Lach de lach der DWAZEN. Niveau nihil, jong! Heel dat SRC, NIHIL!’

Sonja kromp in elkaar en draaide zich gezwind om.

Niemand heeft die ooit opgeleid om met leerlingen om te gaan.

Een verwijzing naar de *Dwazen* van Wazegem, en een legendarische Vlaamse cultserie? *Ka-tsjing*, De lachband viel op precies het goede moment in. *En een zucht is the next best thing.* Enkel Nele met haar giftige paarse lippen keek minachtend achterom terwijl ze haar bh-bandje verstak. *Dat maakt het eens zo amusant, Broeksriem, blij vooral zo reageren.*

III

De *harde kern* zocht de boys van 6WW6 op, die het uiteraard maar over één ding hadden: de Kliefnacht. Op de laatste nazomerdagen organiseerde de jongenschiro jaarlijks de Beukse Feesten. En op vrijdag diende de roze festivaltent als overkapping voor de beruchte openluchtfuif mét bierspelen. *De tweede beste fuif van het jaar, op het Poppybal na natuurlijk.* Dré legde het concept als volgt aan Aldo uit:

‘We spreken om twintig uur af, *bierpongen* en *slapcuppen* wat, en hijsen dan tot drie uur ’s nachts *units* tegen de hel omhoog.’

‘Zoeken jullie al om acht uur te gaan?’ vroeg Jairo.

‘Ik zoek dan al bijna *dichtgetankt* te zijn,’ lachte Quentin. ‘Maar ik ga me den Bond.’

Traditioneel was heel de leidingsploeg aanwezig. En in de loop dezer weken trad de generatie van Quentin eindelijk toe tot die illustere club. Hij kon niet wachten om morgen zijn laatste activiteit – de *Gotta-catch-'em-all*-speldag – als niet-gedoopte achter de rug te hebben.

‘Kan je beter bij ons aanpakken, neef, dan zie je misschien nog wat van DB Komateuz.’

‘Nah, ik win een meter bier van de Bondskas as ik win met *nageltje klop*.’

Jairo lachte luidop en kneep in Quentins rechterbiceps, die verdween in zijn gespierde hand.

‘Met deze kanonnen denk jij van die Kurt te winnen? Beetje hoopvol, nee, Q?’

‘Hoop doet leven,’ antwoordde hij droogjes, terwijl de rest proestte en zijn maag rommelde. ‘Zie maar da gij den blok nie vol beukt, dan kunnen we ’em beter Chiara noemen,’ pakte hij zijn maat terug, wetende dat die dat van hem wel kon hebben.

Het buldergelach echode nog na in zijn hoofd toen hij terug richting A101 strompelde.

Nagenoeg geruisloos naderde den Dikke, terwijl 6MTW al wachtte. Saartje – de negen jaar oudere zus van Winne – had hem al op de koffietafel van bomp Berre voor de tengere terreur gewaarschuwd. Van Winnes drie zussen leek zij het meest op de rest van de familie Winters: mager, wit, met een scherpe neus en lichtgekleurde ogen.

‘Nee, die geeft enkel nog Duits in de derde graad,’ had hij geantwoord, ‘maar waarom noemt iedereen die smalle tak *dik*?’

Daarop had Saar gelachen. ‘*Dikke* is afgeleid van dictator,’ had ze onheilspellend verduidelijkt.

Ik ben benieuwd in welk Afrikaans hol ons Saar en Jack momenteel zitten. Het slaan van de deur bracht hem terug uit zijn dagdroom.

Den Dikke was de klas lichtvoetig binnen gezweefd, en zoog zoals enkel hij dat kon alle sfeer tussen de vier muren uit. Hij leek wel een soort Sauron, die donkere wolken naar wens kon oproepen om een les in duisternis te hullen. Voor een dutje zouden dat soort inverse ASMR-effecten niet eens verkeerd zijn, maar het zou sneeuwen in de hel voor meneer Vilain dat zou tolereren. Zijn zware boekentas plofte niet, maar

knalde op de tafel. *Den Duits is werkelijk wedergekeerd.* Op een unieke wijze kon hij zoveel lucht door zijn smalle nek in zijn magere gedaante zuigen, dat zijn eerste zin steeds door de klas leek te donderen.

‘OKEEEH. *Gu-ten-tag alle, nehmen Sie Ihre Bücher auf Seite zwölf.*’ Na zijn hoofd naar achteren te hebben gekanteld om extra kracht te kunnen zetten, bracht hij nu zijn priemende neus en nagenoeg onzichtbare brilglazen terug naar voren. Zijn korte, vettige, zwarte haren zouden blinken in het zonlicht, had hij niet net een fameus onweer opgeroepen. De regen kletterde schuin tegen de ruiten van de koelruimte die A101 heette.

‘*Twei Seiten,*’ zei den Dikke hardvochtig, toen Liv en Fin een lachje deelden en ze daardoor hun cursus niet binnen tien seconden op hun bank hadden. ‘*Morgen absetzen.*’

Opletten geblazen, ik zoek nie meer schoolwerk op te scharen dan het absolute broodnodige.

IV

Na de Vlaming die zich Duits voordeed, kwam de Duitser die Vlaams poogde te zijn. Het bleef een hilarisch gegeven dat Horst Starke wiskunde in het Nederlands gaf en niet Duits in het Duits. De zestiger had wel wat weg van de Sovjetoverheersers die hij in zijn Oost-Duitse jeugd had meegemaakt. De *kletsbol* van Chroesjtsjov, de wenkbrauwen van Brezjnev en de bril van Gorbatsjov. De kraaienpoten en het lievebompa-gehalte van Stalin waren een toepasselijke bonus. Als doctor in de goniometrische wiskunde was hij na de val van de muur zo ver naar het Westen gerend dat hij in Wazegem kwam aangewaaid, om daar te eindigen in de vieruurs-richtingen van het SRC. *Oh how the mighty have fallen.* Gelukkig maar, het was een geweldige vent.

‘Vandaag hebb ich waz lazt van mein sinussen,’ zei hij met zijn basstem. ‘Darum ghaan waj vandaag vehrdehr mit die herhaling von cosinus-vuncties.’ Hij trok de bossen boven zijn ogen herhaaldelijk naar boven. ‘Joellie begrajpen maj vel, hé?’ zocht hij bevestiging. Hij moest geweten hebben dat niemand om zijn mopje zou lachen, maar hij maakte het toch. *En het zevende uur zien we hem al terug! Top!* De drie

op tien op de test die Horst aan het einde van de les teruggaf, was dan weer minder plezierig.

Dat bereidde Quentins gemoed al voor op het verlies van zijn middagpauze. Hij meldde zich aan bij het secretariaat, maar tot zijn ontsteltenis was het niet brave Sonja die hem begroette. Huian Huang was een gevreesde figuur op school, en niet alleen omwille van haar weerzinwekkende afmetingen. Ze had wat weg van een sumoworstelaar, maar gelukkig droeg zij wel kleren. Een te kleine blazer boven een openbarstend wit hemd en een zwarte das waren haar vaste professionele klederdracht. *Één grote façade om minderjarigen te kunnen pesten en er toch respectabel uit te zien. Moest ze nu eens wat afvallen.* Achter het secretariaatsglas had ze wat weg van een parkeerwacht aan de inrit van een industriële parking.

‘Zo, zo. Eerste bezoekje bij meneer Hendriksen dit jaar?’

‘*Juuuuuup.*’ *Zo enthousiast mogelijk antwoorden om haar te jennen, Quentin.*

‘Misschien eens proberen om je te gedragen, hm? Misschien eens wat respect tonen, zoals je in jouw positie als... wel, leerling betaamt, hm?’

Eeeeeen ze zit al op haar paard. Arm paard...

‘Misschien zal ik me die raad aantrekken als meneer Hendriksen die geeft. Of moest het überhaupt van een leerkracht komen. Is meneer Hendriksen aanwezig?’ *Ze stoomt, zie ze zweten! Heerlijk.*

‘Ik zou een serieus toontje lager zingen, Quentin Winters van 6MTW. Hier ga je niet ver mee geraken.’

‘Als ik maar verder dan het secretariaat geraak.’

‘WABLIEF?’

Oef dat ging ineens snel, even gas terug. ‘Nikske.’

‘Dat dacht ik al,’ zei ze op de meest walgelijke, hautaine toon die Quentins trommelvlies ooit had doen trillen. ‘Meneer Hendriksen komt uit een vergadering. Hij heeft wel wat belangrijkere dingen te doen dan zijn tijd te verspillen aan *hopeloze sssnotneuzen* als jij,’ Zei ze. ‘Jij wacht daar.’ Ze schudde haar kinnen in de richting van de twee wachtstoelen en ze verliet haar balie alsof ze op een catwalk liep, na

zichzelf eerst met al haar kracht te hebben omhooggeduwd op haar krakende stoelleuning.

Quentin plofte neer en begon met zijn benen te schudden terwijl hij zijn brooddoos op schoot nam. De schijfjes kalkoensalami – in bloemetjes gesneden – lagen slordig bovenop de drie sneden brood die hij vanochtend haastig bijeen had gescharreld.

Na twintig ellelange minuten leek Quentin de directeur te spotten, al kon hij niet zeker zijn van op twintig meter afstand. *Maar wie kan het anders zijn? Dat bruine pak, een mapje onder de arm, robuust donker glaswerk dat ik zelfs zonder mijn eigen bril op zijn neus kan zien rusten. Een waggelende pas, een rug als die van Quasimodo, kop in kas en gezicht naar de grond. Dat is 'em.* Den Treurwilg deed zijn bijnaam eer aan. *Zelfs Nietzsche kan niet aan zo'n nihilisme tippen.* Met zijn wijsvinger gebaarde hij Quentin om hem te volgen naar zijn bureau.

‘Zet u.’

En zo geschiedde, terwijl hij het dossier in een la legde. Quentin volgde Hendriksens bewegingen met zijn ogen, tot die op de foto op het bureau vielen. Een zwart-wit portret van de zwartgallige directeur met een vrouw en een jong kind. Er straalde meer kleur van zijn glimlach op die foto dan Quentin zich ooit in de echte wereld zou kunnen voorstellen.

Treurwilg slaakte een zucht waarbij het leek alsof een deel van zijn ziel mee naar buiten glipte. ‘Waarom ben je hier, denk je?’ Nog voor Quentin kon antwoorden – niet dat hij een gepaste repliek in gedachten had – herformuleerde hij zijn vraag. ‘Of beter, waarom ben je hier niet? Is er een leefregel die je wel naleeft?’ Opnieuw wachtte hij niet op een antwoord. Hij leunde naar voren op zijn ellebogen. ‘Ik steek mijn nek hier al drie jaar voor jou uit, maar je moet me wel eens een reden geven om dat te blijven doen, hé vriend,’ zei hij verrassend zachtaardig, terwijl hij met zijn beide handen over zijn vermoeide gezicht wreef.

Tja, als je directeur én onderdirecteur bent... Die mens leeft praktisch op zijn werk. Quentin voelde zich bijna schuldig dat hij hem met een extra middaggesprek had opgezadeld, maar herinnerde zich toen dat hij zélf zijn middag kwijt was.

Hij rechte zijn rug en probeerde hem in de ogen te kijken. Zo toonde hij zich sterk, terwijl zijn maag omkeerde van schaamte, wetende hoe reëel Hendriksens bescherming was. Toch zweeg hij.

‘Niemand heeft hier een pik op u, want de klachten komen van overal. Dát kan ik je althans zeggen. Als je je zo puberaal blijft gedragen gaat het niet goedkomen, vrees ik. Dat begrijp je toch? Je gaat het zo dicht bij de meet toch niet helemaal om zeep helpen mag ik hopen? Dan was het zeker verloren moeite van mijnentwege.’

Alweer liet hij een pauze vallen waarin Quentin had kunnen antwoorden, maar de woorden bleven in Quentins keel hangen, waar ze een krop zo groot als een tennisbal vormden. Hij voelde zijn woede opborrelen, maar beet zijn tanden op elkaar.

‘Dit gesprek gaat nergens toe leiden als het een monoloog blijft.’

‘Welke klachten zijn er dan zoal?’ verbrak Quentin zijn stilte.

‘Ik ga je de details besparen omdat ik wil dat je op tijd in de les geraakt zo meteen. Ik suggereer enkel dat je werkt aan de algemene ongehoorzaamheid die je de afgelopen drie weken hebt vertoond. Na de *nest* van de vorige jaren kan ik je geen waarschuwingen blijven geven, Quentin.’

Dus er is niks concreets waaraan ik kan werken. Echt constructief, zo’n tuchtgesprek met de grote baas.

‘Zal ik doen.’

Treurwilg zag er nog doffer en bleker uit dan anders. Quentin vroeg zich af wat er gebeurd was met die zwart-witte man die zo trots op het bureau stond te pronken.

‘Strafstudie ga ik je niet geven, hoewel ik geneigd ben om mevrouw Vogels, Degryse en Van Mol hun meldingen van de sigarettengeur in je kleren als genoeg bewijs te zien dat je tijdens de speeltijden rookt. Beschouw deze audiëntie als je laatste kans. De volgende keer dat ik je tot bij mij moet roepen, zal het zijn om te horen hoe lang je schorsing zal duren. Begrepen?’

Quentin knikte mak en beet zijn tanden op elkaar als een vergrendelde poort tegen de woede-uitbarsting hij uit zijn keel wilde spugen.

‘Dan mag je beschikken.’

‘Bedankt meneer.’ Quentin knikte opnieuw beleefd. ‘Tot ziens.’

‘Hopelijk niet te snel,’ zei Hendriksen zonder opkijken.

Eigenlijk had Quentin gehoopt op strafstudie, daar was de kous dan meteen ook mee af geweest. Een schorsing, daar kon hij niet mee thuiskomen. Dan zou hij het serieus aan zijn *rekker* hebben. *En al helemaal als nonkel Henk daarachter komt.* Dat zou de volgende familiebijeenkomst weer *helegans* verzieken.

V

De bloemetjessalami lag als een kapotgeslagen boeket op Quentins maag na zijn gesprek met de directeur. Het was andermaal op zijn porseleinen troon dat hij de bel hoorde. In de rapte veegde hij zijn gat af, hopende dat het voldoende zou zijn, maar zijn verwoede pogingen om op tijd te komen waren tevergeefs. De rij was weg. *Kut, welk vak hebben wij het vijfde uur?* Aardrijkskunde, wees zijn agenda uit. *Ergens in de wetenschapsgang dan, ik zie wel.*

Sonny Van Mol was zowel laks als streng. Je moest gewoon bewijzen dat je iets kon. Dat was deze les niet anders. Toen Quentin de klas binnenkwam, stond Sonny aan de verste muur van de deur, wijzend naar een grote kaart van Europa. De gladgeschoren jonge gast had een wilde *manbun* en deed geen moeite om de namen van zijn leerlingen te leren.

‘Jij,’ zei hij wijzend. ‘Houd je rugzak nog maar even aan. Je gaat de vijf hoofdsteden noemen van de landen waar ik naar wijs. Lukt dat niet, dan haal je een te-laast-stempel.’

‘Mag ik mijn bril wel uit mijn rugzak pakken dan?’ Het was een lelijk ding. Smal, rechthoekig en zeker niet gemaakt voor zijn zwakke kaaklijn.

‘Snel. *Tik-tak, tik-tak.*’ Zijn liniaal tikte op het eerste land.

‘Warschau, Bangkok, Reykjavik, Ouagadougou, Tegucigalpa.’

‘Ik zou hem toch wegsturen!’ riep de klasclown, maar Quentin mocht zonder stempel in zijn agenda aansluiten in de les. *Dat gun ik je niet, Singel. En obese Huian gun ik het nog minder.*

De klas was onstuimig teruggekeerd van de middagpauze. Het weekend lonkte als een schaars geklede vrouw in rood licht.

Aaaaiight. Nog een uur studie hierna. Niks om over te reclameren. Quintins vreugde bleek echter zo prematuur als Cody's geboorte die hem met een kortere linker voorarm en een minuscuul babyhandje had achtergelaten. *Hij was beter in zijn couveuse gecrepeerd*, dacht hij, woedend door de omstandigheden: Voorhees was teruggekeerd, even onwelkom als moesten de pokken hun herintrede maken. Ze bleek in de voormiddag slechts op bijscholing te zijn geweest.

Dat mocht koste wat het kost geen domper zijn op de *hype* die met de minuut voelbaarder werd. Iedereen leek er zin in te hebben. Het was alsof ze al heel de dag in het golfslagbad van Centerparks wachtten en de badmeester nu eindelijk de pompen zou aanzetten. Quentin zou Miek ook wel eens als badmeesteres willen zien, maar uiteraard vanop een afstand.

'Voor we beginnen kom ik de taken van de studie ophalen.'

Nu heeft ze me helemaal bij m'n pietje. Ze begon vooraan en werkte zich zo naar de achterkant van de klas. *'Looks fabulouzzz, Cody. Maar blijf op je geschrift letten, hé.'* Met hongerige hondenogen toonde Cody zijn verschroepelde polsje. *'Ik weet het, maar blijf je best doen.'* Voorhees keek hem aan alsof hij een dakloos kind aan de kant van de weg was.

'Amai,' zei Voorhees bij de eerste blik op Neles taak. *'Beiregoed gedaan,'* imiteerde ze haar. Ze glunderden tezamen.

'Aiai,' zei ze toen Quentin zijn lege blad presenteerde. *Een letter en een wereld van verschil. 'Tha'ell be zereuw outtev ten then.* Ik keek er nochtans naar uit om je kattenpoot van een handschrift te verbeteren.' Ze probeerde tenminste haar grijns nog wat te verbergen.

Iets wat Nele niet deed. Haar smoelwerk verbleekte weer toen ze tijdens de les merkte dat Quentin en buurvrouw Trinity wel overeen leken te komen, op zo'n namiddag dat de hormonen stilaan ontwaakten voor de vrijdagavond. *'Stop ke' me junder ghelijk e koppeltj'n te ghedroagh'n. Djeezes.'*

Trinity gaf haar een vertwijfelde blik, die zowel verrassing als afwijzing kon betekenen. Quentin en zij kibbelden alleszins gezellig verder.

Het hek was helemaal van de dam toen Nele op haar typische wijze poogde Miek te imponeren, door in even overdreven Engels te antwoorden op de vraag welke hongersnood Ierland teisterde in de negentiende eeuw.

‘Thad wuhd be the *potààto* famine.’

Tomato, tomato, zegt de Engelsman. Maar een potato, is zeker geen potààto. Quentins zelfbeheersing liet het weer eens afweten. ‘Kunde gij nu echt *po-ta-to* niet juist uitspreken? Hoe zijde gij in godsnaam in ’t zesde van een talenrichting geraakt?’

‘Oud u muulle, Quentin!’

Hij was niet meer te stoppen. ‘Uw Engels is al even verzorgd als uw Nederlands. Sebiet zijn het nog *raped potààtos* ook.’

Dat Nele ooit *muscles* als ‘moeskles’ had uitgesproken, en dat ze indertijd op PCM had gevraagd aan *de Suzze* – Suzy Borre, die steeds een dekentje om haar schouders hing tijdens de kille wintermaanden – ‘How do I say, I want ijs?’, zulks was iedereen behalve hij intussen vergeten. Maar dat ze in het derde middelbaar *wrapped sausage* tijdens een voorleesrondje *British dishes* als ‘*raped sausage*’ had gelezen, dat bleef iedereen door toedoen van Dré, Singel en hemzelf dondersgoed bij.

‘*Schur je kloot’n, kizzighe mutt’n,*’ en ‘Quentin!’ klonk het simultaan bij de enige twee aanwezigen die hij niet wist te amuseren.

‘Hey, dimmen hé, Broeksriem,’ vuurde hij terug naar Nele.

‘QUENTIN!’ De klasramen trilden bijna uit hun voegen.

‘Wa? ’t Is toch waar zeker.’

‘WABLIEF zeg je! Je stoort al heel de les je buurvrouw en nu ik je eens klassikaal hoor, kom je weer zo ongepast tussen!’

‘Maar iedereen was toch aan ’t praten?’ ging Quentin tegen zijn titularis in, die hem ’s middags nog naar den Treurwilg had gestuurd.

‘En nu *frank* antwoorden? Niks geleerd van je gesprek met meneer Hendriksen deze middag?’ *Daar zijn we er mee.* ‘Dat toxische, puberale mannelijke haantjesgedrag mag stilaan ophouden. Je houdt er niemand mee voor de gek en je bent niemand aan het imponeren. Deze dames zijn te hoog gegrepen voor jou, Quentin. Doe nu maar heel gewoon. Dat is al erg genoeg.’

Niemand lachte, maar de gezamenlijke *OEF* was nog veel erger. Het gebrek aan repliek van zijnentwege stak eens zo hard. *Dichtgeklapt*.

Als een geslagen hond – doch intern ziedend – hield hij zich de rest van de les koest en zelfs het laatste lesuur Starke fleurde hem amper op. Hij begon onder zijn robuuste houten lessenaar een bericht naar Jairo te typen. ‘Strak effe Kopputteme-’ Hij schrapte de boodschap, beseffende dat hij na school tijd, noch goesting zou hebben om nog langer stil te staan bij hoe hij dat *Kutvremmes* van een Voorhees kapot wilde maken.

‘Kurwaaaa,’ had hij Oliwia tijdens de leswisseling tegen Fin horen zeggen. Haar fantastische fluwelen stemgeluid deed zelfs een vloek onschuldig klinken, maar Quentin wendde zijn oren er toch van af. Ze was geen Oostblokse schoonheid zoals in de advertenties op pornosites, maar had wel iets speciaals. ‘Miek had *no chill* daarnet.’

Caro en Vanya fluisterden onverstaanbaar terwijl ze in Quentins richting keken en giechelden. *Seuten*.

De opoffering van zijn middagsigaretje begon hem parten te spelen. Dat tergend trage laatste lesuur wiskunde kroop voorbij als een slak op een *toef supercol*. Maar met nog een kwartier te gaan, kon de vreugde dan toch niet langer getemperd worden.

Starke riep zijn tangensen een vroegtijdige halt toe en proclameerde het weekend als volgt: ‘En jungens, shtraks lekkehr *bihr drihnken?*’

De jongens gierden vanwege zijn zware accent. ‘Dat *DEEEENK* ik wel!’ proestte Cody uit, niet eens storend. ‘*Nieje zekers!*’ voegde Quentin eraan toe. En Horst lachte breed mee.

‘*Bih*r Drinkeeeuuhh!’ riep Dré toen ze samen de schoolpoort achter zich lieten en Quentin zijn oortjes ontrafelde.

Voor het laatst dit jaar zwaaide hij zijn been over zijn fietskader met zijn zonnebril op zijn neus. De *shuffle* bleek geïnspireerd en draaide Korpiklaani.

BEER BEER

Wat Quentin in zijn salami verachtte, apprecieerde hij ten zeerste in zijn cervela. De look, gecombineerd met de vette frieten van Abbas de Paki en een kwak joppiesaus, deed Quentin vrezen dat niemand hem